

Ebben az evangéliumi részben Jézus a helyes imádságra hívja fel a figyelmünket.

Arra tanít, hogy kérő imádsággal mindenkor merjünk a Mennyei Atya elé járulni, de ne gondoljuk, hogy a szószaporítással nagyobb hatást tudunk elérni, mivel ő jól tudja, hogy mikor és mire van szükségünk

A mi Atyánk az én Atyám is, mert mindenkinek személyre szólóan Atyja. Ez lényeges, mert 8,2 milliárdan vagyunk, és azt gondolhatjuk, hogy a nagy tömegben elveszünk. Az Atya akarata és dicsősége érvényesüljön. A napi kenyérgond az első, amit manapság nem ismerünk úgy, mint Krisztus idejében. Sokkal nagyobb a létbiztonságunk, a jólét nem kedvez a hitnek. Bűneinket felismerjük (gondolattal, szóval, cselekedettel, mulasztással)? Meg tudunk-e szívből bocsájtani? Nem számításból, hogy mi is irgalmat nyerjünk. A kísértés a Sátán hatására ébred az emberben. Vannak gyenge pontjaink. A kísértést az ima, a mennyei kegyelmek csökkenthetik. A kísértés mindenkit a legsebezhetőbb oldalán támad.

A legnagyobb kérdés, amire 2000 éve várunk, Jézus földi országának eljövetele. Pio atya meglátta a gyónó bűneit, azt is megérezte, ha valaki úgy ment hozzá, hogy nem volt megkeresztelve. Gyökössy Endre református lelkész mondta, hogy „én a katolikusoktól a gyónás lehetőségét irigylem”.

Ha a gondolkodásátalakítás életünk része marad, akkor biztos, hogy meg tudunk maradni a Jézusi szeretet útján!

Vágújhelyi Ferenc, Pomáz